

«Πες μία προσευχή, Ηλαμάν»

Από την Ντέιλ Σερλ
(Βασισμένο σε αληθινή ιστορία)

Ήταν η πρώτη μέρα του Ηλαμάν στο σχολείο. Φορούσε το αγαπημένο του πουκάμισο και είχε ένα καινούργιο μολύβι. Η νέα του δασκάλα τον άφησε να καθίσει σε ένα τραπέζι με τους φίλους του Σουλβέστερ, Χόρχε και Μιγκέλ. «Μαζέψτε τα πράγματά σας» είπε η Señora Μαρτίνες. «Είναι ώρα να φάμε μεσημεριανό». Η οικογένεια του Ηλαμάν πάντοτε προσευχόταν μαζί πριν από τα γεύματα. Σήκωσε το χέρι του. «Señora Μαρτίνες, θα προσευχηθούμε προτού φάμε;» Η Señora Μαρτίνες χαμογέλασε στον Ηλαμάν. «Μπορείς να πεις μια προσευχή για το φαγητό σου,

αν θέλεις». Ο Ηλαμάν και οι φίλοι του άνοιξαν τα γεύματά τους. «Τι είναι η προσευχή;» ρώτησε ο Σουλβέστερ. «Είναι όταν μιλάμε στον Επουράνιο Πατέρα» είπε ο Ηλαμάν. «Είναι ο τρόπος που Τον ευχαριστούμε για το φαγητό μας». «Μπορείς να πεις μία προσευχή για όλους μας;» ρώτησε ο Μιγκέλ. Ο Ηλαμάν δίπλωσε τους βραχίονές του. Και οι τρεις φίλοι του δίπλωσαν τους βραχίονές τους. Ο Ηλαμάν έκλεισε τα μάτια του και έσκυψε το κεφάλι του. Οι φίλοι του έκαναν το ίδιο.

Κατόπιν ο Ηλαμάν είπε μία προσευχή, όπως έκανε και η οικογένειά του. Ευχαρίστησε τον Επουράνιο Πατέρα για την καλή ημέρα που είχαν και για τα γεύματά τους. Ζήτησε μία ευλογία για το φαγητό τους. Τελείωσε στο όνομα του Ιησού Χριστού και είπε: «Αμήν».

Ο Σουλβέστερ, ο Χόρχε και ο Μιγκέλ κοίταζαν ψηλά.

«Μπορείτε να πείτε αμήν επίσης» είπε ο Ηλαμάν.

Οι φίλοι του χαμογέλασαν πλατιά και είπαν: «Αμήν».

Την επομένη, την ώρα του μεσημεριανού, ο Σουλβέστερ είπε: «Πες μία προσευχή, Ηλαμάν».

«Ναι, πες μία προσευχή, Ηλαμάν» είπε ο Μιγκέλ. Ο Χόρχε έγνεψε καταφατικά.

Έτσι ο Ηλαμάν προσευχήθηκε ξανά. Αυτήν τη φορά είπε ότι ήταν επιπλέον ευγνώμων που η μαμά του του είχε φτιάξει ένα σάντουιτς με ζαμπόν και τυρί, το αγαπημένο του. Ζήτησε από τον Επουράνιο Πατέρα να τους βοηθήσει να μάθουν στην τάξη εκείνη την ημέρα.

Κάθε μέρα στο γεύμα, οι φίλοι του Ηλαμάν έλεγαν: «Πες μία προσευχή, Ηλαμάν». Και κάθε μέρα, ο Ηλαμάν έλεγε μία προσευχή. Προσευχόταν με τους φίλους του κάθε μέρα για μία εβδομάδα.

Την επόμενη Δευτέρα κατά το γεύμα, ο Μιγκέλ είπε: «Σήμερα θα προσευχηθώ εγώ».

Ο Ηλαμάν εξεπλάγη. Δίπλωσε τους βραχίονές του, έκλεισε τα μάτια του, έσκυψε το κεφάλι του και άκουγε, ενώ ο Μιγκέλ προσευχόταν.

Ο Μιγκέλ άρχισε λέγοντας: «Αγαπητέ Επουράνιε Πατέρα». Τον ευχαρίστησε για το φαγητό τους και Του ζήτησε να το ευλογήσει. Τελείωσε στο όνομα του Ιησού Χριστού και είπε: «Αμήν».

«Αμήν!» είπαν ο Ηλαμάν και ο Χόρχε.

«Αμήν» είπε ο Σουλβέστερ. «Δεν ήξερα ότι μπορούσες να προσευχηθείς».

«Έμαθα ακούγοντας τον Ηλαμάν» είπε ο Μιγκέλ. «Ρώτησα τους γονείς μου αν θα μπορούσα να πω μία προσευχή στα γεύματά μας στο σπίτι. Είπαν ναι, κι έτσι προσεύχομαι όπως ο Ηλαμάν».

«Πο πο» είπε ο Σουλβέστερ. «Νομίζω ότι θα ρωτήσω τους γονείς μου αν μπορώ να πω μία προσευχή στα γεύματά μας επίσης».

«Κι εγώ» είπε ο Χόρχε.

Ο Ηλαμάν χαμογέλασε. Χάρηκε που μπόρεσε να βοηθήσει τους φίλους του να μάθουν να μιλούν με τον Επουράνιο Πατέρα. Ήξερε ότι ο Επουράνιος Πατέρας τον αγαπούσε και ο Επουράνιος Πατέρας αγαπούσε επίσης τους φίλους του. ●

Αυτή η ιστορία έλαβε χώρα στο Μεξικό.

